

Arrest

nr. 197 977 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en Tamil te zijn. U woonde samen met uw ouders, uw oudere broer S. en uw jongere broers K. en M. in Nagar Kovil en Paruthithurai (Jaffna). Tijdens de oorlog verbleef u enkele jaren in Puthukkudiyiruppu (1996-1998) en Trinco (2000-2002).

Toen er een vredesakkoord was in Sri Lanka, kwamen N. en Ka., twee leden van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) soms naar uw huis. Uw oudste broer S. was close met hen en ging samen met hen naar buiten. In januari 2006 werd uw broer gearresteerd. Een maand later werd hij vrijgelaten met de mededeling dat hij elke week zijn handtekening moest komen zetten. Uw vader stuurde uw broer naar een tante in Vanni. Sinds juni 2006 hebt u geen contact met S.. Via N. en Ka. vernam u dat uw broer was toegetreden tot de zee-afdeling van de LTTE.

Uw gezin probeerde uw broer op te sporen. In 2007 lieten de 2 LTTE-leden weten dat u via de zee materiaal kon vervoeren naar de LTTE in Vanni en dat u zo kon vragen naar uw oudere broer. U en uw vader vervoerden 2 keer materiaal, maar kregen geen informatie over S..

Na het einde van de oorlog ging u naar de kampen in Vavuniya om uw broer op te sporen. U gaf zijn naam op, maar vond hem niet. Toen u op een dag rond het kamp liep, werd u gevangen genomen en naar een plaats meegenomen. U werd anderhalve maand vastgehouden in Vavuniya en werd daarna overgebracht naar Joseph Camp in Paruthithurai (Point Pedro). In Joseph Camp werd u ondervraagd over uw activiteiten voor de LTTE en werd u gefolterd. Op de derde dag werd u vrijgelaten met de hulp van R., een persoon van de EPDP die werd betaald door uw vader.

In 2012 ging u naar de Tamil National Party om uw broer S. te zoeken. Ze zeiden u dat ze u zouden helpen indien u zou deelnemen aan de parades. U trad toe tot het jeugdcomité van de Tamil National Party, een onderdeel van de Tamil National Alliance. U nam deel aan parades en maakte publiciteit voor de partij tijdens verkiezingscampagnes.

Op 5 januari 2015, 3 dagen voor de presidentsverkiezingen, nam u deel aan een vredesparade. Tijdens deze parade werd u samen met 30 anderen opgepakt door personen in burger. U werd gedurende 20 dagen vastgehouden en ondervraagd. Uw vader betaalde de EPDP en de EPDP trof een regeling. U werd overgebracht naar het politiekantoor. De politie vertelde u dat u was gearresteerd omdat u problemen creëerde om de vrede in het land te verstoren. De leidinggevende van het jeugdcomité informeerde u dat uw vrijlating tijdelijk was en dat u na 2 maanden opnieuw gevangen genomen zou worden.

U verbleef afwisselend in Paruthithurai en Nagar Kovil. De autoriteiten brachten een brief waarin stond dat u zich moest overgeven. U ging niet op deze vraag.

Op 29 maart 2015 verliet u Sri Lanka samen met uw ouders en uw broers K. en M.. U nam een vlucht van Colombo naar India met uw eigen paspoort. U verbleef samen met uw gezin in India. Op 26 juli vloog u vanuit India alleen verder naar Italië met een vals paspoort. Daarna reisde u over land via Frankrijk tot België. U kwam aan in België op 6 september en vroeg op 8 september 2015 asiel aan.

In oktober 2015 keerden uw ouders en broers vanuit India terug naar Sri Lanka. Ze ontvingen een tweede brief van de autoriteiten. De autoriteiten deelden hen mee dat uw broers zouden worden vastgehouden indien u zich niet zou overgeven. Een maand voor het gehoor op het CGVS op 17 juli 2017 verlieten uw ouders en uw broers Sri Lanka. U weet niet waar ze momenteel verblijven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van een identiteitskaart, een geboorteakte, een kopie van een rijbewijs, 4 schooldocumenten, 2 oproepingsbrieven, een brief met vertaling, een medisch document, 2 foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u bepaalde essentiële informatie hebt achtergehouden.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen

over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, plaatsen van eerder verblijf, asielrelaas en reisroute. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het Commissariaat-generaal stelt met name vast dat u uw paspoort niet heb voorgelegd en dat u de Belgische asielinstanties als dusdanig geen zicht geeft op uw moment van vertrek uit Sri Lanka en uw reis naar België. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u duidelijk noteren dat u uw paspoort had achtergelaten bij vrienden in Thiruchchi, India (verklaringen DVZ, punt 24). U voegde toe dat u ook uw geboorteakte en uw rijbewijs had achtergelaten in India (verklaringen DVZ, punt 25). In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u nog steeds contact had met een verwant genaamd Ra. in Thiruchchi (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat deze verwant uw documenten vanuit India naar Sri Lanka had opgestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 23). Uw gezin in Sri Lanka zou de door u voorgelegde originele en gekopieerde documenten – waaronder uw rijbewijs – per post en via Facebook naar u hebben gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 22, 23). Toen de vraag werd gesteld of u had gevraagd om ook uw origineel paspoort of een kopie van uw paspoort op te sturen, antwoordde u dat u dit niet had gevraagd omdat u dacht dat u dit document niet nodig zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 24). U gaf aan dat uw gezin momenteel niet meer in Sri Lanka verbleef en dat u het paspoort daardoor niet kon voorleggen. Deze uitleg is niet afdoende, gelet op het feit dat u al van bij de aanvang van uw asielprocedure in 2015 werd gewezen op uw plicht om waar mogelijk documenten voor te leggen met betrekking tot uw reisroute. Om deze reden verwacht het Commissariaat-generaal dan ook dat u het paspoort dat u zou hebben gebruikt om Sri Lanka te verlaten in maart 2015 (cf. infra) meteen zou voorleggen aan de Belgische asielinstanties. Door dit niet te doen, geeft u blijk van een ernstig gebrek aan medewerking, dat al bij voorbaat afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede besluit het Commissariaat-generaal dat uw beweerde recente banden met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) niet aannemelijk zijn.

In het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u zelf niet betrokken was bij de LTTE (gehoorverslag CGVS, p. 14). U beweerde dat u slechts twee maal een taak voor deze organisatie zou hebben uitgevoerd om uw broer terug te vinden, maar daar het lidmaatschap van uw broer van de LTTE ongeloofwaardig is (cf. infra), kan hier al geen geloof aan worden gehecht. U gaf aan dat u in 2010, dat wil zeggen kort na het einde van de burgeroorlog in mei 2009, uw middelbaar diploma “advanced level” had behaald (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8). Uit de door u voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat u in de jaren voor en na het einde van de burgeroorlog studeerde en dat u in deze periode meerdere officiële documenten hebt afgehaald, met name een geboorteakte (2006), schooldocumenten (2008, 2009, 2011, 2014), een identiteitskaart (2013) en een rijbewijs (2013). De vaststelling dat de Srilankaanse autoriteiten u deze officiële documenten uitreikten, wijst er op dat u niet door hen geïdentificeerd werd als zijnde een activist voor de LTTE.

Verder verklaarde u dat uw vader tussen 1991 en 1996 voor de LTTE zou hebben gewerkt, dat hij zou hebben ingestaan voor de veiligheid van het dorp tijdens de burgeroorlog en dat hij in 1998 een maand zou zijn vastgehouden (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17). U gaf zelf aan dat uw vader nooit lid was geweest van de LTTE en dat hij nooit problemen had gekend na 1998 (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). De beperkte activiteiten van uw vader begin jaren '90, in zoverre hier al geloof aan kan worden gehecht, wat gezien de ongeloofwaardigheid van het geheel van uw verklaringen, moeilijk ligt, duiden dan ook niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde.

U gaf tevens aan dat uw oudste broer S. lid van de LTTE zou zijn geweest. In het gehoor op het CGVS slaagde u er echter niet in dit beweerde LTTE-profiel van uw broer aannemelijk te maken.

U legde eerst en vooral incoherente verklaringen af over de periode voorafgaand aan zijn beweerde lidmaatschap. In het gehoor op het CGVS gaf u aan dat uw oudste broer “close” was met de LTTE, maar dat u niet wist of hij had gewerkt, taken had gedaan voor, of hulp had geboden aan de LTTE (gehoorverslag CGVS, p. 18). In de eerdere vragenlijst van het CGVS staat evenwel duidelijk te lezen dat uw broer de Tamiltijgers aanvankelijk zou hebben geholpen met geld ophalen bij winkeliers en dat hij “daarom” zou zijn opgesloten (vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u in eerste instantie dat ze “misschien” geld hadden opgehaald, maar dat u had gezegd dat u het niet wist. Vervolgens merkte u op dat de LTTE-leden naar de winkels gingen om geld op te halen en dat uw broer met hen mee ging (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Deze aangepaste verklaringen kunnen niet overtuigen, daar in de vragenlijst van het CGVS duidelijk staat te lezen welke taak uw broer zou hebben uitgevoerd en om welke reden hij zou zijn opgepakt. De incoherente verklaringen over de eerste LTTE-activiteiten van uw broer tasten de geloofwaardigheid van zijn beweerde profiel reeds ernstig aan.

Ook het beweerde lidmaatschap van uw broer bij de LTTE maakte u niet aannemelijk in het gehoor op het CGVS. Zo beweerde u dat uw broer tot de "zee-afdeling" van de LTTE behoorde en dat zijn Tiggernaam Kad. was (gehoorverslag CGVS, p. 17), maar kon u niet duiden op welke plaatsen hij zou hebben gewerkt, welke functie hij zou hebben gehad en onder welke leiders hij zou hebben gediend (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19). U noemde enkel en alleen de algemene leider van de LTTE, Prabhakaran (gehoorverslag CGVS, p. 19; zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Het is niet aannemelijk dat u dermate weinig informatie zou hebben over de activiteiten van uw oudste broer, gelet op uw beweringen dat er soms LTTE-leden bij u thuis over de vloer kwamen en dat uw vader in de jaren '90 ook voor de LTTE had gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 17). In deze context kan worden verondersteld dat u wel degelijk bepaalde informatie over uw broer in uw bezit zou hebben. Om bovenstaande redenen besluit het Commissariaat-generaal dat u er niet in geslaagd bent het beweerde LTTE-profiel van uw broer aannemelijk te maken.

Ten slotte gaf u nog aan dat enkele verwanten van uw grootvader langs moederskant betrokken zouden zijn geweest bij de LTTE en dat twee kinderen van uw grootoom zouden zijn gestorven als martelaren (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). U bleek zelf niet te weten of deze verwanten specifieke functies hadden binnen de organisatie ("Ik ken de details niet", gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). Deze verre familiebanden duiden niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde.

Ten derde kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke engagement in Sri Lanka als lid van het jeugdcomité van de Tamil National Party van 2012 tot 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Het Commissariaat-generaal stelt eerst en vooral vast dat u in de vragenlijst van het CGVS niet hebt vermeld dat u ooit actief bent geweest binnen een organisatie ("Was u actief in een organisatie [of vereniging, partij]? Welke organisatie? Wat was uw functie en uw activiteit? In welke periode was u actief? Wat is het verband met het risico of de vrees bij terugkeer?", vragenlijst CGVS, vraag 3). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, beweerde u dat deze vraag niet aan u werd gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende, daar uit de vragenlijst blijkt dat u steeds hebt kunnen antwoorden op alle vragen (zie onder andere vraag 1, 4, 5), dat het verslag aan u werd voorgelezen en dat het door u werd ondertekend. Het Commissariaat-generaal neemt dan ook aan dat u wel degelijk de mogelijkheid had om uw beweerde politieke engagement en het verband met de door u ingeroepen vrees te vermelden wanneer hieromtrent specifieke vragen werden gesteld. Deze lacune in uw aanvankelijke verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke profiel reeds ernstig aan.

Voorts doet ook uw ondermaatse kennis over de Tamilpartijen en over de nationale politiek in het algemeen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke activiteiten in Sri Lanka. U kon weliswaar enkele voorbeelden geven van zaken waarvoor de Tamilpartijen opkomen en kende ook een aantal namen van Tamilpolitici (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12), maar slaagde er niet in te antwoorden op meerdere elementaire vragen over de Sri Lankaanse politiek. Zo bleek u de namen van de verschillende partijen binnen de Tamilalliantie niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook de naam van de kandidaat van uw eigen partij bij de laatste gemeenteverkiezingen kende u vreemd genoeg niet, hoewel u zelf betrokken zou zijn geweest bij deze campagne (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verder beweerde u verkeerdelijk dat de Sri Lankaanse parlementsverkiezingen hadden plaatsgevonden in 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9). Deze verklaring is in strijd met de aan ons beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de nationale parlementaire verkiezingen plaatsvonden in 2010 en vervolgens in augustus 2015, kort na uw beweerde moment van vertrek uit Sri Lanka (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). U leek overigens ook niet te weten of er in uw land al dan niet parlementsverkiezingen waren doorgegaan sinds uw eigen vertrek ("Het moet gebeurd zijn", gehoorverslag CGVS, p. 13). Ten slotte bleek u zelfs de volledige naam van de winnaar van de meest recente presidentsverkiezingen, dat wil zeggen de naam van de huidige president van Sri Lanka, niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 9, 13). Deze onwetendheid is uiterst bevreemdend, aangezien u volgens uw verklaringen net in de aanloop naar deze verkiezingen zou zijn gearresteerd (cf. infra).

Uw uiterst gebrekkige kennis van de Sri Lankaanse politiek ondermijnt kortom de geloofwaardigheid van uw beweerde activiteiten als lid van het jeugdcomité van een Tamilpartij, dat actief betrokken zou zijn geweest bij recente verkiezingscampagnes.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u uw beweerde jarenlange politieke activiteiten niet staft met overtuigende stukken. U beweerde dat u nooit foto's had genomen (gehoorverslag CGVS, p. 12) en legde slechts één brief voor die op vraag zou zijn opgesteld door een parlamentslid (gehoorverslag CGVS, p. 25). Gelet op het gesolliciteerd karakter heeft deze brief op zich reeds amper bewijswaarde. Bovendien is de inhoud van deze brief in strijd met de door u afgelegde verklaringen. Er staat met name te lezen dat u al in 2006, en niet in 2012, zou zijn voorgesteld aan het jeugdcomité (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze flagrante tegenstrijdigheid met een verschil van maar liefst zes jaar ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke profiel en ondermijnt bovendien het geloof in de authenticiteit van de door u neergelegde stukken.

Ten vierde kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten in Sri Lanka.

Vooreerst beoordeelt het Commissariaat-generaal de door u beschreven zoektocht naar uw broer als niet plausibel. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw broer had trachten op te sporen door twee keer per boot materiaal te vervoeren voor de LTTE (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15), door naar kampen in Vavuniya te gaan en door jarenlang lid te zijn van het jeugdcomité van een politieke partij. U zou ook een keer zonder succes naar een overheidskantoor AGA zijn gestapt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Er dient te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat u dermate gevaarlijke en/of veeleisende stappen zou hebben ondernomen, terwijl er ook veel eenvoudiger manieren bestonden om uw broer op te sporen. In het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat er in het verleden LTTE-leden naar uw huis zouden zijn gekomen en dat u via hen te weten zou zijn gekomen dat uw broer bij de zee-afdeling actief was (gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien zou uw vader in de jaren '90 een aantal jaren voor de LTTE hebben gewerkt (cf. supra). Ondanks deze beweerde connecties verklaarde u vreemd genoeg dat u zelf nooit LTTE-leden zou hebben gecontacteerd in de zoektocht naar uw broer, omdat u geen leden kende (gehoorverslag CGVS, p. 20). Toen de vraag werd gesteld of uw vader dan ooit LTTE-leden had gecontacteerd om uw broer op te sporen, merkte u dan weer op dat u daarover niets had gevraagd aan uw vader, omdat u dacht dat u niet alles aan hem moest vragen ("Daarover heb ik niets gevraagd aan mijn vader"; "Ik dacht dat mijn vader zou zorgen om hem op te sporen, dus ik dacht dat ik niet alles moest vragen aan mijn vader, het is mijn broer en zijn zoon, dus ik dacht dat hij het zou gevraagd hebben" gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is niet geloofwaardig dat u zelf zeer complexe stappen zou hebben ondernomen om uw broer terug te vinden, maar dat u uw vader nooit de vraag zou hebben gesteld of hij via zijn kennissen bij de LTTE meer informatie over uw broer had kunnen inwinnen. Het Commissariaat-generaal acht het ten slotte evenmin waarschijnlijk dat u nooit hulp zou hebben gezocht bij een organisatie zoals het Rode Kruis, dat zich tijdens en na de oorlog heeft ingezet voor families van vermiste personen ("Ik heb het niet gevraagd, ik weet niet of mijn vader het heeft gevraagd", gehoorverslag CGVS, p. 21; zie ook informatie toegevoegd aan uw dossier). Om bovenstaande redenen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de beweerde zoektocht naar uw broer, die tot uw verdere problemen in Sri Lanka zou hebben geleid.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde aanhouding en vasthouding in 2009. Uw opeenvolgende verklaringen over deze beweerde gebeurtenissen bevatten immers een ernstige tegenstrijdigheid. Zo staat in de vragenlijst van het CGVS duidelijk te lezen dat u in Vavuniya werd gearresteerd, naar het kamp in Point Pedro werd overgebracht en daar anderhalve maand werd opgesloten (vragenlijst CGVS, p. 2). In het gehoor op het CGVS liet u daarentegen noteren dat u anderhalve maand in Vavuniya werd vastgehouden en daarna 3 dagen in het kamp in Paruthithurai (of Point Pedro; zie informatie toegevoegd aan uw dossier) had doorgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 29). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u tot twee keer toe uw meest recente verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 29, 30). Dit louter herhalen is het niet afdoende, aangezien in de vragenlijst duidelijk te lezen staat dat u gedurende anderhalve maand zou zijn opgesloten in Point Pedro.

Daarnaast is het ook niet plausibel dat u na uw beweerde vrijlating tegen betaling zomaar uw leven zou hervatten, terug zou keren naar hetzelfde huis en uw studies zou verderzetten ("Daarna ging ik verder met mijn studies [...] ik kende geen problemen", gehoorverslag CGVS, p. 30, 31). Gelet op het feit dat men u tijdens uw opsluiting vragen zou hebben gesteld over uw betrokkenheid bij de LTTE, men u hierbij zou hebben gefolterd en u zelf zou hebben toegeven dat u materiaal had vervoerd voor deze organisatie, kan men immers aannemen dat u ook na uw vrijlating een sterke vrees zou koesteren ten aanzien van de autoriteiten van uw land.

Ten slotte beoordeelt het Commissariaat-generaal ook de door u aangehaalde feiten in 2015 als niet geloofwaardig, dit om onderstaande redenen.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de verkiezingscampagne die tot uw arrestatie zou hebben geleid. Daar waar u in de vragenlijst van het CGVS en in de eerste helft van het gehoor op het CGVS liet noteren dat u in de aanloop naar de parlementaire verkiezingen werd aangehouden (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 13), gaf u later in het gehoor plots aan dat uw arrestatie plaatsvond in de campagne voor de presidentiële verkiezingen (gehoorverslag CGVS, p. 31). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontweek u de vraag door te stellen dat u eerder enkel de jaartallen van de twee verkiezingen had vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 31). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u eerder al op twee verschillende momenten had aangegeven dat u in de campagne voor de parlamentsverkiezingen werd aangehouden. Deze tegenstrijdige verklaringen over de verkiezingscampagne doen reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde arrestatie in 2015.

Voorts legde u ook uiterst incoherente verklaringen af over uw moment van vertrek uit Sri Lanka. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS aanvankelijk tot drie keer toe dat u Sri Lanka op 29 februari 2015 had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 5, 6 26). Toen werd opgemerkt dat u eerder had verklaard dat u uw land op 29 maart had verlaten (zie verklaringen DVZ, punt 31), liet u stellig noteren dat u Sri Lanka in de 2e maand had verlaten ("De datum is correct, maar de maand is verkeerd", gehoorverslag CGVS, p. 26). Toen hierop werd opgemerkt dat de datum 29 februari 2015 niet bestaat, veranderde u andermaal uw verklaringen door te stellen dat u inderdaad in maart was vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze incoherente verklaringen over de datum van vertrek doen vermoeden dat u uw land op een ander moment en in andere omstandigheden hebt verlaten dan diegene die door u werden geschetst in het gehoor op het CGVS.

Het door u bevestigde vertrek uit Paruthithurai op 29 maart 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 33) doet overigens andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. De eerste door u voorgelegde oproepingsbrief vermeldt als datum immers 27 februari 2015, wat betekent dat u nog een maand thuis zou zijn blijven wonen na de ontvangst van deze brief. Pas toen u werd gevraagd of u geen schrik had om thuis te blijven wonen, merkte u plots op dat u in deze periode de hele tijd verhuisde tussen Paruthithurai en Nagar Kovil (gehoorverslag CGVS, p. 33). Dit antwoord is echter andermaal in strijd met uw eerdere verklaringen voor zowel de DVZ als het CGVS, volgens dewelke u in uw huis in Paruthithurai verbleef vlak voor uw vertrek uit Sri Lanka (verklaringen DVZ, punt 10; gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook uw verklaringen over uw laatste verblijfplaats in Sri Lanka doen kortom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De door u voorgelegde oproepingsbrieven kunnen de beoordeling van de door u aangehaalde feiten niet in positieve zin doen ombuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het in Sri Lanka mogelijk is om vervalste documenten kopen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat u de precieze inhoud van de voorgelegde oproepingsbrieven niet bleek te kennen. Zo slaagde u er niet in te antwoorden op vraag of de brieven een specifieke reden voor de oproeping vermeldden (gehoorverslag CGVS, p. 25, 26). Van een persoon met een gegronde vrees voor vervolging kan men verwachten dat hij zich wel degelijk zou informeren over de redenen waarom hij andermaal zou worden opgeroepen door de autoriteiten, zelfs indien hij de taal van de brief zelf niet beheerst. Om bovenstaande reden wijzigen de door u voorgelegde brieven de eerder gedane vaststellingen niet.

Gelet op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Sri Lankaanse autoriteiten is het ten slotte ook niet plausibel dat u uw land zomaar met een legaal paspoort zou verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 24). Rekening houden met het feit dat u zelf verklaarde dat u al eerder zou zijn vastgehouden en gefolterd en dat u een derde aanhouding vreesde, is het met name niet aannemelijk dat u zich niet bewust zou zijn van de problemen die zich zouden kunnen voordoen op de luchthaven van Colombo (gehoorverslag CGVS, p. 27). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat uw verklaringen over uw vertrek uit Sri Lanka andermaal de geloofwaardigheid van de uw asielaanvraag ondermijnen.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw beperkte activiteiten binnen de Tamilgemeenschap in België niet wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

U gaf zelf aan dat u slechts “betrokken” was bij een organisatie en er niet geregistreerd was als lid (gehoorverslag CGVS, p. 3). U zou met name als vrijwilliger hebben deelgenomen aan parades en hebben geholpen met de decoratie. Op een sportmeeting van de gemeenschap zou u ook de taak van scheidsrechter hebben opgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 2, 3). U legde overigens ook geen enkel document neer dat deze beweerde activiteiten zou kunnen staven. Gelet op het zeer bescheiden karakter van deze activiteiten besluit het Commissariaat-generaal dat er ook om deze reden geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De kopie van uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de kopie van uw rijbewijs en de vier schooldocumenten vormen enkel een begin van bewijs over uw identiteit, herkomst en studies in Sri Lanka. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het Commissariaat-generaal. De enveloppe toont slechts aan dat uw documenten vanuit Point Pedro, Jaffna werden verstuurd. Het medische document en de foto's, ten slotte, bevestigen dat u een litteken hebt op uw been, maar bieden geen informatie over de omstandigheden waarin u dit letsel hebt opgelopen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet aannemelijk wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 september 2017 een schending aan van “de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.”

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en vermeldt de definitie van een vluchteling volgens de Conventie van Genève van 1951.

Verzoeker benadrukt dat hij meermaals is opgepakt in zijn land van herkomst, ook zijn oudste broer is nog steeds vermist in Sri Lanka. Het verzoekschrift stelt dat verzoeker onmiddellijk na zijn aankomst in België asiel heeft aangevraagd en dat hij blijft proberen om stukken die zijn asielrelaas ondersteunen te bekomen en deze onmiddellijk na ontvangst zal bezorgen.

Waar verzoeker verweten werd dat hij zijn paspoort niet had laten bezorgen, legde verzoeker reeds uit dat hij niet wist dat dit belangrijk was, maar dat hij blijft al het mogelijke doen om bijkomende documenten te bekomen vanuit Sri Lanka.

Verzoeker beklemt omtrent zich in een vicieuze cirkel te bevinden: er is immers sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn asielrelaas te staven en blijft hier ook alles aan doen.

Verzoeker is van oordeel dat het kennelijk onredelijk is van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen. Tijdens een asielaanvraag dient het gevaar voor het leven van verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, onderzocht te worden.

Verzoeker herneemt dat hij een asielaanvraag heeft ingediend op basis van het feit dat hij gevlucht is uit Sri Lanka omdat hij vol angst leefde en hij geen risico meer wil nemen na reeds 2 maal opgepakt te zijn geweest en vastgehouden voor een langere periode. In 2014 werden veel aanhangers gearresteerd en niemand weet waar ze hen naartoe hebben gebracht of waar ze nu zitten.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij de gegronde vrees in hoofde van verzoeker zorgvuldig dient te onderzoeken.

Verzoeker meent *“dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.”*

Aangaande het criterium gegronde vrees voor vervolging, stelt verzoeker dat de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk is voor leden/sympathisanten van LTTE en de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Verzoeker voert aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden, indien verzoeker moet terugkeren. *“Elke staat heeft een beschermingsplicht ten opzichte van mensen die foltering en menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).”*

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen twijfel hecht aan de nationaliteit van verzoeker, doch men laat na de veiligheidssituatie in Sri Lanka en vooral dan de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten grondig te onderzoeken”, aldus het verzoekschrift.

Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven. Hij herneemt dat hij al twee keer werd meegenomen waar hij gefolterd en gemarteld werd. Hij werd beide keren vrijgelaten na tussenkomst van zijn vader die 'losgeld' had betaald. Zijn ouders zijn intussen ook gevlucht uit Sri Lanka.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Sri Lanka dan vreest hij dat hij dadelijk zal gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden, wat een schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken, hetgeen hem reeds is overkomen toen hij terugkeerde naar Sri Lanka.

Verzoeker benadrukt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming van zijn land in te roepen. Hij is reeds gearresteerd door de politie wegens problemen die hij maakte om de vrede in zijn land te verstoren. Deze arrestatie gebeurde toen hij deelnam aan een vredesparade.

Verzoeker betoogt dat de bescherming van zijn land niet kan inroepen gezien het feit dat hij reeds meermaals werd opgepakt en vastgehouden en dat de overheid in het beste geval alleen maar toekijkt en zelf geen actie onderneemt of bescherming biedt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, voert het verzoekschrift aan dat *“de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.”*

Verzoeker betoogt dat uit de motivering van het CGVS niet blijkt dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) van de Vreemdelingenwet onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Het verzoekschrift voert een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) aan.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is volgens verzoeker een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt *“de beslissing van het commissariaat generaal d.d. 28.08.2017 te willen hervormen. Hem het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidiair beschermingsstatuut. Minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat generaal voor verder onderzoek”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Vooreerst De Raad benadrukt dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partij om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partij waarheidsgetrouw en oprecht is.

2.4. Aangaande de medewerkingsplicht voert verzoeker aan dat hij zijn paspoort, alsook zijn geboorteakte en rijbewijs, in Thiruchchi, India bij vrienden heeft achtergelaten (verklaring DVZ, punt 24 en 25). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn kennis Ra. verzoekers documenten vanuit India naar Sri Lanka had opgestuurd, waarna verzoekers moeder de documenten per post naar verzoeker opstuurde en zijn broer hem een kopie van zijn rijbewijs via Facebook had verzonden (gehoorrapport van het CGVS van 17 juli 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 7, p. 23). De Raad stelt echter vast dat verzoeker naliet zijn paspoort, of een fotokopie van zijn paspoort, neer te leggen. Verzoekers uitleg, “*Nee, ik heb het niet gevraagd. Ik dacht dat ik het niet nodig zou hebben, ik weet niet of het daar is of niet*” (CGVS-verslag, p. 24) is strijdig met zijn verklaringen op het CGVS. Bovendien werd verzoeker reeds herhaaldelijk van bij de aanvang van zijn asielpcedure op 30 september 2015 gewezen op zijn plicht om documenten voor te leggen met betrekking tot zijn reisweg, minstens al het mogelijke moet doen om deze stukken te bekomen (vragenlijst CGVS, punt 1). Ook kan niet worden ingezien waarom verzoekers familie zijn paspoort of fotokopie van zijn paspoort niet zou opsturen, terwijl alle andere documenten wel werden opgestuurd. Waar verzoeker nog aangeeft dat zijn ouders op dit moment niet meer in Sri Lanka zijn (CGVS-verslag, p. 24), wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker reeds van bij de aanvang van zijn asielpcedure werd ingelicht dat het zijn plicht is om documenten die zijn identiteit, herkomst, reisweg en beweerdde feiten aantonen, voor te leggen. Dat verzoeker in het verzoekschrift louter herhaalt dat hij niet wist dat zijn paspoort belangrijk was en dat hij inspanningen zou leveren om het te bekomen, is gelet op voorgaande bezwaarlijk ernstig en onvoldoende om zijn nalatigheid te verschonen. De Raad kan ten slotte slechts vaststellen dat verzoeker nog steeds verkiest zijn paspoort niet neer te leggen. Dit kan overigens niet worden losgezien van verzoekers incoherente – en bijgevolg ongeloofwaardige – verklaringen over zijn vlucht uit Sri Lanka (punt 2.17). Verzoekers gebrek aan medewerking ondergraaft zijn nood aan internationale bescherming.

2.5. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen met de Sri Lankaanse overheid omwille van zijn vermeende banden met de LTTE. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielaans.

2.6. Vooreerst kunnen verzoekers beweerdde banden met de LTTE niet overtuigen. Zo verklaarde verzoeker dat hij zelf niet betrokken was bij de LTTE (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker beweerdde dat hij slechts twee maal een taak voor de LTTE zou hebben uitgevoerd om zijn broer terug te vinden, maar gezien het lidmaatschap van zijn broer ongeloofwaardig is (zie *infra*), kan hier geen geloof aan worden gehecht. Waar verzoeker aangaf dat hij in 2010 de middelbare graad “*advanced level*” had behaald (CGVS-verslag, p. 7-8), blijkt uit de door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten inderdaad dat hij in de jaren voor en na het einde van de burgeroorlog studeerde en dat hij in deze periode meerdere officiële documenten heeft afgehaald, met name een geboorteakte (2006), schooldocumenten (2008, 2009, 2011, 2014), een identiteitskaart (2013) en een rijbewijs (2013). De vaststelling dat de Sri Lankaanse autoriteiten dergelijke officiële documenten aan verzoeker uitreikten, toont aan dat verzoeker niet door hen geïdentificeerd werd noch in de negatieve aandacht stond omwille van hemzelf of zijn familie.

2.7. Verzoeker beweerdde voorts dat zijn vader tussen 1991 en 1996 voor de LTTE zou hebben gewerkt, dat hij zou hebben ingestaan voor de veiligheid van het dorp tijdens de burgeroorlog en dat hij in 1998 een maand zou zijn vastgehouden (CGVS-verslag, p. 14, p. 15, p. 16, p. 17). Verzoeker verklaarde daarbij dat zijn vader nooit lid was geweest van de LTTE en nooit problemen had gekend na 1998 (CGVS-verslag, p. 16, p. 17). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de voorgehouden beperkte activiteiten van verzoekers vader een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker kunnen teweegbrengen wanneer vader na 1998 deze activiteiten zelf ook geen problemen kende.

Waar verzoeker nog aangaf dat enkele verre verwanten betrokken zouden zijn geweest bij de LTTE (CGVS-verslag, p. 21, p. 22), kan dit evenmin doen besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker bestaat, temeer nu verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van enige details (CGVS-verslag, p. 22) en hij bij loutere vage beweringen blijft.

2.8. Voorts verklaarde verzoeker tweemaal te zijn gearresteerd en vastgehouden door de Sri Lankaanse autoriteiten. Verzoeker kaderde deze arrestaties in activiteiten die hij ondernam in de zoektocht naar zijn broer S., die beweerdelijk lid was van de LTTE. Zo werd hij een eerste keer gearresteerd toen hij zijn broer na het einde van de oorlog zou hebben gezocht in de kampen in Vavuniya (CGVS-verslag, p. 20).

Hij werd een tweede maal gearresteerd omdat hij als vrijwilliger voor de Tamil National Party – hij was vrijwilliger tussen 2011 en 2015 in de hoop zijn broer zo terug te vinden (CGVS-verslag, p. 8) – deelnam aan een vredesparade in 2015 (CGVS-verslag, p. 28).

2.9. Verzoeker slaagde er niet in het beweerde LTTE-profiel van zijn broer S. aannemelijk te maken. Zo legde verzoeker incoherente verklaringen af over de periode voorafgaand aan zijn broers beweerde lidmaatschap. Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat verzoekers broer “close” was met de twee LTTE leden die in verzoekers huis verbleven, maar dat hij niet wist of zijn broer de LTTE had geholpen voor 2006 (CGVS-verslag, p. 18), terwijl verzoeker bij de DVZ ondubbelzinnig liet optekenen dat zijn broer de Tamiltijgers in 2004 had geholpen met geld ophalen bij winkeliers en daarom werd opgesloten door het leger (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordde verzoeker aanvankelijk “*Ze namen mijn broer mee en gingen, ze hebben misschien geld opgehaald, maar ik zei dat ik het niet wist.*” en even later “*Ik vermeldde dat de LTTE leden naar de winkels gingen om geld op te halen, en mijn broer ging met hen mee.*” (CGVS-verslag, p. 18). Het is echter duidelijk dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate hij wordt geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, hetgeen de vastgestelde incoherenties niet kan verschonen. Dergelijke incoherente verklaringen over de eerste LTTE-activiteiten van zijn broer S. ondergraven de waarachtigheid ervan aan.

Verzoeker slaagde er evenmin in de beweerde toegetreden tot de zee-afdeling van de LTTE zijn broer (CGVS-verslag, p. 19) aannemelijk te maken. Verzoeker verklaart louter dat zijn broer de Tjigernaam Kad. had (CGVS-verslag, p. 17) en dat de algemene leider van de LTTE Prabhakaran is (CGVS-verslag, p. 19 zie informatie administratief dossier), maar kon niet aangeven op welke plaatsen zijn broer zou hebben gewerkt, welke functie hij zou hebben gehad en onder welke leiders hij zou hebben gediend (CGVS-verslag, p. 18, p. 19).

Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker meer informatie over zijn broer zou hebben en zeker indien hij inderdaad nuttig naar hem zou gezocht hebben en een gevaarlijke en veeleisende zoektocht ondernam. Verzoeker verklaarde immers twee keer materiaal per boot te hebben vervoerd voor de LTTE (CGVS-verslag, p. 14, p. 15), naar kampen in Vavuniya te zijn gaan (CGVS-verslag, p. 20), jarenlang lid te zijn geweest van het jeugdcomité van de Tamil National Party en eenmalig zonder succes naar een overheidskantoor AGA te zijn gestapt (gehoorverslag CGVS, p. 21). Echter verzoeker blijft opnieuw bij beweringen nu hij dit niet kan inkaderen in zijn broers profiel.

De bestreden beslissing stelt terecht dat deze ingewikkelde en vergezochte zoektocht naar zijn broer geheel onlogisch is, terwijl er veel gemakkelijker, en meer voor de hand liggende, manieren bestonden om zijn broer op te sporen, welke hij echter onbenut liet. Zo zou zijn vader van 1991 tot 1996 voor de LTTE zou hebben gewerkt (CGVS-verslag, p. 16) en er bovendien regelmatig LTTE-leden over de vloer kwamen bij hem thuis (CGVS-verslag, p. 17) waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker deze beweerde connecties zou aanspreken in de zoektocht naar zijn broer, *quod non*. Verzoeker stelde weinig overtuigend: “*Ik ken geen LTTE leden, mijn vader alleen kende LTTE leden, mijn vader contacteerde hen, daarom heb ik de LTTE hierover niet gecontacteerd.*” (CGVS-verslag, p. 20).

2.10. De waarachtigheid van de zoektocht naar zijn broer wordt verder ondergraven doordat verzoeker lijkt aan te geven dat hij dit louter op zijn eentje deed, los van de familie. Gevraagd of verzoekers vader dan ooit LTTE-leden had gecontacteerd om zijn broer op te sporen, stelde verzoeker slechts, “*Daarover heb ik niets gevraagd aan mijn vader. (...) Ik dacht dat mijn vader zou zorgen om hem op te sporen, dus ik dacht dat ik niet alles moest vragen aan mijn vader, het is mijn broer en zijn zoon, dus ik dacht dat hij het zou gevraagd hebben.*” (CGVS-verslag, p. 21). Dat verzoeker in de zoektocht naar zijn broer moeilijke stappen onderneemt, in het wilde weg gaat zoeken en zichzelf aan gevaarlijke situaties blootstelt, maar zijn vader nooit de vraag zou hebben gesteld of hij via zijn kennissen bij de LTTE meer informatie over verzoekers broer had kunnen inwinnen, valt niet te rijmen. Evenmin is aannemelijk dat hij en zijn ouders nooit over de broers verdwijning spraken.

Dat verzoeker daarnaast nooit hulp heeft gezocht bij een organisatie als het Rode Kruis, die zich volgens de informatie in het administratief dossier tijdens en na de oorlog hebben ingezet voor families van vermiste personen, is evenmin aannemelijk. Aldus kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde zoektocht naar zijn broer, welke aan de basis van zijn voorgehouden problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten ligt.

2.11. Gezien geen geloof gehecht wordt aan het beweerde lidmaatschap van verzoekers broer bij de LTTE, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers aanrakingen met de LTTE, die zouden voortvloeien uit zijn pogingen om zijn broer terug te vinden – verzoekers aanwezigheid in kampen, gelieerd aan de LTTE, en zijn lidmaatschap van de Tamil National Party.

Dat verzoeker beweerde dat hij een eerste maal in 2009 gearresteerd werd omwille van zijn aanwezigheid in de kampen in Vavuniya en een tweede maal in 2015 omwille van zijn deelname aan een vredesparade, is aldus zonder grond.

2.12. Ten slotte, kan nog toegevoegd worden dat ook de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde arrestatie, opsluiting en mishandeling in 2009, wordt aangetast nu verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande deze opsluiting. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij in Vavuniya werd gearresteerd, naar het kamp in Point Pedro werd overgebracht en daar anderhalve maand werd opgesloten (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS liet optekenen dat hij anderhalve maand in Vavuniya werd vastgehouden en daarna 3 dagen in het kamp in Paruthithurai (of Point Pedro; zie informatie in het administratief dossier) had doorgebracht (CGVS-verslag, p. 29). Dergelijke ernstige incoherente verklaringen over essentiële elementen uit verzoekers asielrelaas tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Bovendien is de detentieperiode een intense periode en al zeker wanneer verzoeker beweert mishandeld te zijn geweest, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke onverzoenbare verklaringen aflegt en deze evenmin kan toelichten wanneer hij geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden (CGVS-verslag, p. 29, p. 30).

2.13. Verzoekers houding volgend op zijn beweerde vrijlating, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn arrestatie, opsluiting en foltering in 2009 verder. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoeker zomaar de draad van zijn leven zou heropnemen, terugkeren naar hetzelfde huis en zijn studies zou verderzetten, indien verzoeker werkelijk tegen betaling zou zijn vrijgekomen, nadat hij tijdens zijn opsluiting ondervraagd werd over zijn betrokkenheid bij de LTTE, gefolterd werd en zou hebben toegegeven dat hij materiaal had vervoerd voor de LTTE (CGVS-verslag, p. 30-31).

2.14. Verzoeker legt evenzeer incoherente verklaringen af aangaande de voorgehouden feiten uit 2015. Zo stelde verzoeker bij de DVZ dat hij werd aangehouden in de aanloop naar de parlementaire verkiezingen (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS liet noteren dat hij naar aanleiding van de presidentsverkiezingen werd gearresteerd (CGVS-verslag, p. 13, p. 31). Waar verzoeker, na confrontatie met zijn ongerijmde verklaringen, louter stelde *“In 2015 waren er presidentsverkiezingen, in 2014 waren er parlementaire verkiezingen, ik denk dat het verkeerd vermeld is.”* (CGVS-verslag, p. 13), wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Dergelijke uitleg kan aldus de vastgestelde incoherenties in verzoekers verklaringen niet vergoelijken en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde arrestatie in 2015 nu hij zou moeten weten waarom hij deelnam aan een manifestatie, wat tevens tot kern van zijn asielrelaas behoort.

2.15. Verzoekers beweerde aanhouding in 2015 wordt verder ondergraven, nu evenmin geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde politieke engagement als lid van het jeugdcomité van de Tamil National Party van 2011 tot 2015 (CGVS-verslag, p. 8). Zo gaf vak bij de DVZ niet aan dat hij enige politieke activiteiten had bij de vragen *“Was u actief in een organisatie (of vereniging, partij)? Welke organisatie? Wat was uw functie en uw activiteit? In welke periode was u actief? Wat is het verband met het risico of de vrees bij terugkeer?”* (vragenlijst CGVS, punt 3.3). Hiermee geconfronteerd op het CGVS beweerde verzoeker *“Nee, ze hebben me daar geen vraag over gesteld, of ik lid was.”* (CGVS-verslag, p. 10), wat geenszins kan overtuigen, nu verzoeker op de andere vragen wel heeft kunnen antwoorden en het verslag aan hem werd voorgelezen en door hem werd ondertekend. Verzoeker had aldus tweemaal (bij de vraagstelling en de herlezing) de mogelijkheid had om zijn beweerde politieke engagement en het verband met de door hem ingeroepen vrees te vermelden wanneer hieromtrent specifieke vragen werden gesteld. Zijn nalatigheid dit aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan.

2.16. Voorts kan verzoeker geenszins een politieke interesse aantonen en is hij onaannemelijk onwetend over de Tamilpartijen en over de nationale politiek in het algemeen. Zo kende verzoeker de namen van de verschillende partijen binnen de Tamilalliantie niet (*“Ik ken de namen van de andere partijen niet, ik was onder de Tamil Government Party, en dat was onder de Tamil National Alliance, we noemen deze partijen niet individueel, we zeggen doorgaans Tamil National Alliance, daarom ken ik de namen van de andere partijen niet.”*, CGVS-verslag, p. 10). Hij kende evenmin de naam van de kandidaat van zijn eigen partij bij de laatste gemeenteverkiezingen, wat zijn betrokkenheid bij deze campagne ongeloofwaardig maakt (*“Onze partij won de verkiezingen, maar ik weet de naam van de kandidaat niet.”* CGVS-verslag, p. 12).

Daarnaast stelde verzoeker dat de Sri Lankaanse parlementsverkiezingen hadden plaatsgevonden in 2014 (*"In 2014, voor de parlementaire verkiezingen, heb ik gestemd."*, CGVS-verslag, p. 8), terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de parlementsverkiezingen in Sri Lanka plaatsvonden in april 2010 en vervolgens in augustus 2015 – na verzoekers beweerde vertrek uit Sri Lanka. Dat verzoeker zich verder de volledige naam van de huidige, in 2015 verkozen, president van Sri Lanka niet kon herinneren (CGVS-verslag, p. 9), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweerde activiteiten, nu hij net in de aanloop naar deze verkiezingen zou zijn gearresteerd. Verzoekers gebrekkige politieke kennis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde activiteiten als lid van het jeugdcomité van de Tamil National Party, dat actief betrokken zou zijn geweest bij recente verkiezingscampagnes. Zijn aanhouding, die hiervan het gevolg zou zijn, is bijgevolg evenmin aannemelijk.

2.17. Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment waarop hij uit Sri Lanka zou vertrokken zijn. Zo verklaarde verzoeker bij het CGVS aanvankelijk tot drie keer toe dat hij Sri Lanka op 29 februari 2015 had verlaten (CGVS-verslag, p. 5, p. 6, p. 26). Ermee geconfronteerd dat verzoeker bij de DVZ had gesteld dat hij Sri Lanka verlaten had op 29 maart 2015 (verklaring DVZ, punt 31), ontkende verzoeker dit (*"Nee, ik zei de 2^e maand. De datum is correct, maar de maand is verkeerd."*, CGVS-verslag, p. 26). Erop gewezen dat 29 februari 2015 geen bestaande datum is, veranderde verzoeker zijn verklaringen onmiddellijk (*"Het is maart, maart. Ik vergat het."*, CGVS-verslag, p. 26). Zoals hoger gesteld kan uit deze wijzigende verklaringen over de datum waarop hij uit Sri Lanka zou vertrokken zijn tezamen met zijn nalatigheid om zijn paspoort voor te leggen terwijl hij wel documenten kon verleggen, slechts afgeleid worden dat verzoeker de werkelijkheid over zijn vertrek uit Sri Lanka niet wil kenbaar maken.

2.18. Bovendien doet de vaststelling dat verzoeker tot 29 maart 2015 in Paruthithurai bleef (CGVS-verslag, p. 33) verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten in 2015. De eerste door verzoeker bij het CGVS neergelegde oproepingsbrief vermeldt als datum immers 27 februari 2015, wat betekent dat verzoeker nog een maand thuis zou zijn blijven wonen na de ontvangst van deze brief. Pas wanneer verzoeker werd gevraagd of hij geen schrik had om thuis te blijven wonen, nuanceerde hij zijn verklaringen, *"Ik was niet op dezelfde plaats, ik verhuisde de hele tijd, ik veranderde de hele tijd tussen Paruthithurai en Nagar Kovil, dus ik bleef nooit op dezelfde plaats, omdat werd gezegd dat ik op de 27^e moest komen, maar ik me niet had voorgesteld, om die reden bleef ik niet thuis en veranderde ik de hele tijd van plaats."* (CGVS-verslag, p. 33), wat echter opnieuw in strijd is met verzoekers eerdere verklaringen, volgens dewelke verzoeker in zijn huis in Paruthithurai verbleef tot vlak voor zijn vertrek uit Sri Lanka (verklaring DVZ, punt 10; CGVS-verslag, p. 6). Dat verzoeker geen duidelijk zicht kan bieden op zijn laatste verblijfplaats in Sri Lanka, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.19. Het kan dan ook verbazen dat verzoeker Sri Lanka ongemoeid en op legale wijze kon verlaten met zijn eigen paspoort (CGVS-verslag, p. 24, p. 26). Dit bevestigt enkel dat verzoeker niet in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten bij zijn vertrek.

2.20. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Sri Lanka problemen zou kennen. Waar verzoeker wijst op zijn activiteit sinds zijn aankomst in België binnen de Tamilgemeenschap (*"Als ze festivals organiseren, bv. Freedom Fighters Day, dan hielp ik hen organiseren, deze organisaties, ik doe decoratie voor hen, en ook, als ze parades organiseren, in Brussel, dan draag ik bij door daaraan deel te nemen. (...) Als ze dingen organisatie, dan zeggen ze me om bv. decoratie te doen, of wat ze ook zeggen, dat doe ik, ik neem geen initiatief en organiseer het, ik help hen gewoon vrijwillig."*, CGVS-verslag, p. 3), kan hieruit niet blijken dat hij meer doet dan deelnemen aan sociale activiteiten van de Tamilgemeenschap in België. Immers er werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen politieke kennis had over de situatie in Sri Lanka zodat hij blijkbaar deze evenmin heeft opgedaan in België met de activiteiten bij de Tamilgemeenschap in België.

Er kan slechts herhaald worden dat verzoeker voor zijn komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond omwille van zijn lidmaatschap en/of politieke activiteiten. Aldus kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Sri Lankaanse autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België.

De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België, bekendheid zouden genieten bij de Sri Lankaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen. Verzoeker toont geenszins aan dat hiervoor enige reden tot bezorgdheid is.

De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet herstellen. De kopie van verzoekers identiteitskaart, verzoekers geboorteakte, de kopie van zijn rijbewijs en de vier schooldocumenten bevestigen verzoekers identiteit, herkomst en studies in Sri Lanka aan, die niet betwist worden.

2.21. De bewijskracht van een document dient te worden ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen die te, *quod non in casu*, getuigen op het voorgaande. De enveloppe toont slechts aan dat de verzoekers documenten vanuit Point Pedro, Jaffna werden verstuurd.

Het medische document en de foto's kunnen slechts bevestigen dat verzoeker een litteken heeft op het been. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Daarnaast hebben foto's ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit een eenvoudige, ongedateerde foto kan geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen.

De brief, die op vraag van verzoeker door een parlements lid werd opgesteld (CGVS-verslag, p. 25), is geen objectief, officieel document en komt dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure. Bovendien is de inhoud van deze brief in strijd met de door verzoeker afgelegde verklaringen, nu de brief vermeldt dat verzoeker reeds in 2006 zou zijn voorgesteld aan het jeugdcomité, en niet in 2012 zoals verzoeker verklaarde (CGVS-verslag, p. 10). Dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt niet alleen de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde brief, doch ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde politieke profiel.

De door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven kunnen voorgaande vaststellingen evenmin wijzigen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat het in Sri Lanka mogelijk is om vervalste documenten te kopen (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka*" van oktober 2014, p. 26). Verder wist verzoeker niet om welke specifieke reden hij werd opgeroepen ("*Ik weet het niet, het staat in het Singalees, dus ik weet het niet, ze zeiden me alleen de datum en tijd waarop ik me moest voorstellen, ik weet niet of de reden staat vermeld. Het werd ook niet direct aan mijn gegeven, het werd aan mijn bureaus gegeven om aan ons te geven. Dit werd afgegeven in Paruthithurai, maar toen woonden we in Nagar Kovil.*", CGVS-verslag, p. 26). Van een persoon met een gegronde vrees voor vervolging kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich wel degelijk zou informeren over de redenen waarom hij wordt opgeroepen door de autoriteiten, zelfs indien hij de taal van de brief zelf niet beheerst. Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en deze voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan.

2.22. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.24. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.25. Verzoeker gaat er in het verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.27. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.28. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.29. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2^o van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK

